

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. Z.,**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. JMK 83315/2017, sp. zn. S-JMK 72587/2017/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 6. 2017, č. j. JMK 83315/2017, sp. zn. S-JMK 72587/2017/OD/Ša **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.588 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 7. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. JMK 83315/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 17. 2. 2017, č. j. ODSČ-14817/16-33, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit podle výroku rozhodnutí prvního stupně tím, že „*dne 23.8.2016 ve 09:20 h. v Brně v ulici V Aleji (poblíž budovy č. 51), při řízení vozidla tov. zn., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem AD9C naměřena rychlost 78 km/h. Po odečtení tolerance ve výši 3 km/h, byla vozidlu naměřena rychlost 75 km/h.*“ Za to mu byla uložena povinnost hradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč a pokutu ve výši 3.000 Kč.
2. V jednotlivých žalobních námitkách uvedl žalobce následující. Nejprve namítal, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, zejm. proto, že se žalovaný nezabýval jedním ze zákonných kritérií dle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to tím, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Dále namítal, že správní orgán porušil zákaz dvojího přičítání, když kladl žalobci k tíži při výměře sankce, že se údajného přestupku dopustil aktivním jednáním a překročit rychlost řízením motorového vozidla lze pouze aktivním jednáním, a dále když správní orgány žalobci kladl k tíži, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území, neboť zastavěnost území je definičním znakem obce dle § 2 písm. cc) silničního zákona. Zpochybňoval i možnost užít jako přítěžující okolnosti to, že k přestupku došlo v blízkosti přechodu pro chodce a zastávky MHD. Dle názoru žalobce se tak opět jedná o porušení zákazu dvojího přičítání. Jako nepřezkoumatelné označil i posouzení překročení rychlosti v dopoledních hodinách, kdy lze předpokládat silnější provoz, jako přítěžující okolnosti. Samotná výměra pokuty má být dle žalobce nepřezkoumatelná, neboť z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, proč správní orgán považoval právě pokutu ve výši 3.000 Kč jako adekvátní s ohledem na zohledněná kritéria.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán zcela nedostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé, k čemuž uvedl pouze to, že „*ve správním řízení úmyslné zavinění nevyšlo najevo.*“ Podle žalobce ani zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nelze presumovat.
4. Následně brojil proti vadám výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, předně spatřoval nezákonnost výroku rozhodnutí prvního stupně v tom, že správní orgán žalobci závazně určil, že povinnost uhradit pokutu a náklady řízení může splnit pouze jedním způsobem, a to přiloženou složenkou. Žalobci však žádná složenka zaslána nebyla. Nadto žalobce k takovému postupu nevidí zákonnou oporu. Dále žalobce namítá, že ve výroku absentuje odkaz na § 13 zákona o přestupcích, tedy odkaz na ustanovení, které stanovuje pravidla pro uložení pokuty. Takový stav je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť pokuta byla výrokem uložena, a jedná se tak o ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno.
5. Dále napadl rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť z nich není zřejmé, podle jaké časové verze rozhodných právních předpisů bylo rozhodováno. Žalobce namítal i to, že

napadená rozhodnutí jsou protiústavní a nepřezkoumatelná, neboť správní orgány se nezabývaly tím, zda není novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější.

6. Závěrem brojil proti nepřezkoumatelnosti závěru, že měření rychlosti bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR, neboť správní orgán neřešil podmínky uvedené v dokumentu určujícím úseky pro měření. Předně se nezabýval tím, zda měření skutečně v prodloužené denní době provedeno bylo, a dále tím, že měření bylo prováděno na základě určení starého cca 14 a půl měsíce. Určení úseků podle něj rovněž nelze ztotožňovat s prokázáním další podmínky měření rychlosti obecní policií dle § 79a silničního zákona, tj. součinnost s Policií ČR. Jedná se totiž o samostatné podmínky. Nadto lze o součinnosti stěžet hovořit v případě, kdy tato „součinnost“ spočívá pouze v určení úseků k měření a to na dobu delší jak 12 měsíců. Stejně tak se správní orgán nijak nezabýval ani tím, co bylo účelem měření rychlosti, a zda tento byl v souladu s § 79a silničního zákona. I z tohoto důvodu je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 9. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobní námitky nejsou důvodné a napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno. Poukázal na to, že až v žalobě přichází žalobce se sadou zcela konkrétních námitek proti prvoinstančnímu rozhodnutí.
8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.r.s.).
9. Při nařízeném soudním jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích. O jednotlivých námitkách uvážil soud následovně.

Pokuta

10. Žalobce nejprve namítal, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

a. porušení zákazu dvojího přičítání

11. Soud se ztotožnil se žalobcem v tom, že správní orgán prvního stupně při stanovení sankce porušil zákaz dvojího přičítání a žalovaný tuto vadu rozhodnutí nenapravil. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, zásada zákazu dvojího přičítání „spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového

(srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).“

12. Konkrétně shledal soud jako dvojí přičítání to, že jako přitěžující okolnost přičetl správní orgán prvního stupně žalobce k tíži to, že se údajného přestupku dopustil aktivním jednáním a překročit rychlost řízením motorového vozidla lze pouze aktivním jednáním.
13. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání přestupku smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
14. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. téhož zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
15. Překročit rychlost nejde jinak než aktivním konáním, přičemž překročení rychlosti je znakem skutkové podstaty citovaného přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23: „přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti při řízení motorového vozidla nelze dost dobře spáchat opomenutím“).
16. V odůvodnění sankce správní orgán uvedl: „přestupek byl spáchán aktivním konáním obviněného, tedy že obviněný v souvislosti s řízením svého motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost.“ Tuto skutečnost hodnotil správní orgán jako mírně přitěžující a jako důvod pro výši pokuty v její horní polovině.
17. Z uvedeného nelze shledat nic jiného, že aktivní jednání (= překročení rychlosti) mělo odůvodňovat sankci v horní polovině sazby. Považovat překročení rychlosti aktivním jednáním za přitěžující okolnost nelze, protože překročení rychlosti je znakem skutkové podstaty. Soud si v intencích názoru správního orgánu prvního stupně neumí představit, za jakých okolností by bylo lze uložit sankci v dolní polovině sazby, ani to, co by správní orgán považoval za polehčující okolnost ve vztahu k řízení vozidla.
18. Zároveň soud částečně souhlasí se žalobcem i v tom, že mu bylo nesprávně jako přitěžující okolnost kladeno k tíži, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území. Žalobce správně poukazoval na to, že zastavěnost území je definičním znakem obce dle § 2 písm. cc) silničního zákona.
19. V této souvislosti soud odkazuje na již citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 5 As 280/2016, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „stejně v jako případě, který byl posuzován ve výše citovaném rozsudku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52), považoval za přitěžující okolnost skutečnost, že protiprávního jednání se žalobce dopustil v obci, což je však součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Takový postup je nepřijatelný, neboť porušuje zásadu zákazu dvojího přičítání téhož“.
20. V nyní posuzované věci uvedl správní orgán prvního stupně, že „v neprospěch obviněného hovoří místo (zastavěná oblast, přechod pro chodce, zastávky MHD)...“.

21. Podle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec **zastavěné území**, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
22. Správní orgán tak pouze jinými slovy přičetl k tíži žalobce to, že k přestupku došlo v obci, resp. z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, že by formulace „*zastavená oblast*“ byla správním orgánem míněna jinak než obec.
23. Soud však již nesouhlasí s tím, že by žalobci nemohlo být k tíži přičteno, že ke spáchání deliktu došlo v blízkosti přechodu pro chodce či zastávky MHD, neboť právě tyto okolnosti jsou v případě obce typickými důvody pro uplatnění přítěžujících okolností, neboť se jedná o riziková místa s vyšší koncentrací chodců nejrozumnějších věkových skupin.

b. Silnější provoz jako přítěžující okolnost

24. Soud se shoduje se žalobcem i v tom, že připočtení času spáchání přestupku jako přítěžující okolnosti není dostatečně odůvodněno. Jak už soud výše citoval, uvedl správní orgán prvního stupně, že „*v neprospěch obviněného hovoří místo ... a čas (dopolední hodiny běžného pracovního dne) spáchání přestupku, neboť za takové situace lze předpokládat silnější provoz na pozemních komunikacích*“.
25. V případě přítěžujících okolností lze přičíst k tíži pachateli přestupku jasné notoriety (spáchání přestupku u rizikových míst se zvýšeným počtem chodců, viz zastávka MHD nebo přechod pro chodce, kde musí vždy řidič dbát zvýšené opatrnosti), nebo skutečnosti, které lze jasně ověřit. Přičítání žalobci k tíži to, že během dopoledních hodin běžného pracovního dne lze předpokládat silnější provoz na pozemní komunikaci, je ovšem z obsahu spisu neověřitelná skutečnost. Z odůvodnění rozhodnutí ani nevyplývá, zda silnější provoz měl předpokládat řidič, nebo silnější provoz předpokládá správní orgán. Vůbec není patrné to, jak dospěl správní orgán k tomu, že v dopoledních hodinách běžného pracovního dne lze předpokládat silnější provoz, když v 9:20 (čas spáchání přestupku) lze spíše očekávat již konec ranní špičky. A konečně není patrné ani to, jaký provoz byl v daném místě a čase, neboť jistě je jiná hustota provozu na průtahu městem, jiná v okrajové části města sloužící téměř výlučně k bydlení (např. městská část Brno – Bystrc) a jiná bude v centru města. Jestliže tedy správní orgán paušálně přičetl intenzitu dopravy k tíži žalobce, pak se jedná o nedostatečně odůvodněnou skutečnost, která však jistě (v případě jejího reálného základu) může být přítěžující okolností.

c. výměra pokuty

26. Soud nepovažuje za smysluplné zabývat se konkrétní výší pokuty, neboť kritéria pro její stanovení považuje za nezákonné, a tudíž i její celková výše je nutně nezákonná.
27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemůže obstát a bude na žalovaném, aby v dalším řízení uvedené vady odstranil.

Znění právních předpisů

28. Zároveň se bude muset žalovaný v novém rozhodnutí vypořádat i s tím, že jak ze správního rozhodnutí prvního stupně tak z napadeného není zřejmé, podle jaké časové verze rozhodných právních předpisů bylo rozhodováno. Tuto vadu rozhodnutí musí žalovaný odstranit s ohledem na to, že ke spáchání přestupku došlo dne 23. 8. 2016, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, a s ním souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, a žalobce bude o věci opětovně rozhodovat až poté, co oba zákony dne 1. 7. 2017 vešly v účinnost (původní rozhodnutí žalovaného bylo ze dne 8. 6. 2017). Žalovaný se proto bude muset zabývat i otázkou, zda je pro žalobce nová právní úprava příznivější.

Zavinění

29. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to nedostatečné odůvodnění závěru, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé.
30. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37 uvedl, že „[p]odle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.“
31. Podle názoru zdejšího bylo ve věci prokázáno, že se v případě žalobce jedná o řidiče, který disponuje řidičským oprávněním a který byl za překročení rychlosti opakovaně sankcionován, na což poukázal správní orgán i v odůvodnění výše sankce. Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobce je osoba, která si je jistě vědoma toho, že je při pohybu na pozemní komunikaci vozidlem povinna dodržovat maximální povolenou rychlost. Za této procesní situace lze plně akceptovat to, že správní orgány dospěly k závěru o nevědomé nedbalosti (*pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*), jako nejslabší formě zavinění, neboť žalobce zcela jistě vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že překročením rychlosti může porušit zájem chráněný zákonem.
32. Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na tuto námitku by tak bylo ryzím formalismem.

Vady výroku

a. Určení způsobu úhrady pokuty

33. Uvedení způsobu, kterým je možné uloženou pokutu spolu s částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

b. Absence odkazu na ustanovení § 13 zákona o přestupcích

34. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 13 zákona o přestupcích. Předmětné ustanovení normuje maximální výši pokuty, nikoliv pravidla pro ukládání pokuty.
35. Pravidla pro ukládání pokut upravovalo ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, které ukládalo správnímu orgánu povinnost při určení druhu sankce a její výměry se přihlídnout k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
36. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Jak je patrné ze str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nebyl odkaz na ustanovení § 12 zákona o přestupcích z odůvodnění rozhodnutí vypuštěn. Soud proto neshledává důvod vyhovět této námitce.
37. V této souvislosti se soud ještě vrací k úvodní žalobní námitce a neshledává nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v tom, že se žalovaný nezabýval jedním ze zákonných kritérií dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, a to tím, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
38. Ve správním řízení nebylo ze strany žalobce namítáno, že by měl být za delikt postižen v disciplinárním řízení, ani nevyšlo najevo, že by za tentýž delikt v disciplinárním řízení postižen byl. Za této procesní situace nebyl podle názoru soudu dán důvod zabývat se

v odůvodnění rozhodnutí tím, zda a jak byl žalobce v disciplinárním řízení za přestupek postižen.

39. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích obsahovalo demonstrativní výčet kritérií (srov. formulací *zejména*) a nemůže být na překážku zákonnosti rozhodnutí, pokud správní orgán při určení druhu sankce a její výše některé z kritérií vynechá, pokud to nemá vliv na rozhodnutí samotné.

Podmínky měření rychlosti

40. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost závěru, že měření rychlosti bylo provedeno na úseku určeném Policií ČR. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko Policie ČR – Městského ředitelství Policie Brno „*Určení míst pro měření rychlosti Městskou policií Brno*“, ze kterého vyplývá, že k měření rychlosti žalobce došlo na schváleném úseku a zároveň i to, že k měření došlo v povolené době, neboť z této listiny vyplývá, že prodloužená denní doba je od pondělí do neděle od 5:00 do 24:00 hodin.
41. Zákon nijak blíže nespecifikuje, jakou podobu má mít součinnost Policie ČR při měření. Jelikož k měření došlo v automatizovaném režimu rychloměru RAMER AD9C, je dostatečným prokázáním měření v součinnosti s Policií ČR právě schválení úseků pro měření rychlosti Městskou policií Brno.
42. Doba platnosti schválení úseků bez omezení podle názoru soudu nemůže na překážku měření rychlosti Městskou policií Brno, neboť zákon oprávnění Policie ČR v tomto směru nijak nelimituje.
43. Dále se správní orgány dle žaloby nijak nezabývaly tím, co bylo účelem měření rychlosti, a zda tento byl v souladu s § 79a silničního zákona. Žalobcem odkazované § 79a zákona o silničním provozu jasně definuje, že policie a obecní policie jsou oprávněny měřit rychlost *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích*. Soud je přesvědčen, že měření rychlosti, pokud není vykonáváno zjevně šikanózním způsobem, je úkonem v rámci dohledu nad provozem na pozemních komunikacích a *vždy směřuje ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích* bez dalšího, a to prostřednictvím represe vůči osobám, které nerespektují pravidla provozu na pozemní komunikaci.
44. Funkcí trestního práva, tedy i přestupkového je mimo jiné i obecná prevence, jejímž smyslem je odradit, příp. odstranit případné pachatele od deliktního jednání, na kterou nutně navazuje i dostatečná obecná jistota, že v případě porušování právních norem bude pachatel v souladu se zákonem potrestán. V případě absence kontroly dodržování právních povinností (obecně) a absence negativních následků porušení právních povinností se ze zákona stává zbytečná norma, která nemůže mít zamýšlené důsledky ani regulativní, ani obecně preventivní, a je dán prostor pro bezbřehou anarchii. Soud má proto za to, že v obecné rovině lze považovat účel měření rychlosti vždy za aprobovaný a pouze v případech zcela excesivních lze uvažovat o porušení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.

45. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by při měření rychlosti docházelo k excesům, a ze správního spisu ani nic takového nevyplývá. Soud proto považuje i tuto námitku za nedůvodnou.
46. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
47. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
48. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že vady, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, jsou natolik zásadní, že žalovaný si jich měl všimnout i v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v režimu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by nepřiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Žalobci se proto přiznává právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, účast u jednání) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž tři úkony právní služby, tj. 900 Kč, náhrada za promeškaný čas ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 1.000 Kč, cestovné ve výši 2.388 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 16.588 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.